

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o návrhu žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2012, č. j. 30 A 9/2012 - 12,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) návrhem brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, kterým tento postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. U 3288/11, jež mu bylo doručeno dne 2. 12. 2011.

Součástí napadeného usnesení je i poučení o tom, že je proti němu přípustná kasační stížnost. Stěžovatel ovšem podal v reakci na toto usnesení návrh, v němž trvá na tom, že kasační stížnost proti němu není přípustná, a brojí proti dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, která označuje kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu za přípustnou (konkrétně proti nepublikovanému usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, sp. zn. Nad 22/2007). Svým návrhem stěžovatel „namítá místní nepřislusnost MěS v Praze k vedení řízení a navrhuje, aby adresovaný soud vydanému rozhodnutí ze dne 31. ledna 2012, doručenému 7. února, odňal účinnost a dal závazný pokyn KS v Brně, aby proces nadále vedl.“

Takový návrh je nutno odmítnout jako nepřipustný.

Jak správně uvedl krajský soud v poučení svého usnesení, proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je obecně přípustná kasační stížnost a stěžovateli nic nebránilo takovou kasační stížnost podat. On ovšem v podstatné části svého návrhu zjevně vyjadřuje vůli nepodat kasační stížnost ve smyslu § 102 a násl. s. ř. s. a brojí proti judikatuře, jež její podání umožňuje. Za této situace by bylo v rozporu s jednoznačně projevenou vůlí stěžovatele, kdyby Nejvyšší správní soud v přímém rozporu s vyjádřeným právním názorem stěžovatele chápal jeho návrh jako kasační stížnost. Kasační stížností tedy jeho návrh není.

Není-li ovšem tento návrh kasační stížností, není ani žádným jiným návrhem, o němž by zákon dovoloval Nejvyššímu správnímu soudu rozhodnout. Stěžovatel se totiž domáhá toho, aby Nejvyšší správní soud „odňal účinnost“ usnesení krajského soudu ze dne 31. 1. 2012 a aby dal krajskému soudu „závazný pokyn“, aby řízení nadále vedl. Takto formulovaný návrh ovšem nelze podřadit žádnému typu návrhů, o nichž Nejvyššímu správnímu soudu přísluší podle s. ř. s. rozhodovat. Jde tedy o návrh nepřipustný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než jej odmítnout. Za této situace nebylo ani namístě odstraňovat další vady podání, tedy nezaplacení soudního poplatku a neprokázané právní zastoupení stěžovatele.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. bylo vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu